

BIBLIA

Az augusztusi elmélkedéseket Horváthné Bajai Éva (Paks) készítette, a szeptemberieket székesfehérvári közösségi testvéreink, sorrendben Singer József, Miklós Tibor, Tanos Gábor, Cserta Gábor és Feketéné Bognár Zsuzsa.

Augusztus 5. – Évközi 18. vasárnap – Jn 6,24-35 – Üres ájtatoskodás?

Igeszakaszunk elbeszéli, hogy a – Jézus hathatós közreműködésével – jóllakott tömeg egy része valóság-gal üldözőbe veszi Jézust. Amikor megtalálják, Jézus szemükre is hányja, hogy azért keresték, mert ettek a kenyerekből, és jól laktak. A hangadók nem vállalják, hogy valóban ez áll a háttérben. Kérdésük azonban („Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?”) üres ájtatoskodásnak hangzik. Jézus mondhatta volna erre, hogy „ha odafigyeltetek volna a tanításra, amit látszólag olyan odaadással hallgattatok, akkor már nem tennétek fel ezt a kérdést. Hiszen sokszor és sokféleképpen beszéltem már

nektek arról, hogy mit vár tőletek szerető Mennyei Atyátok. De nem hiszitek el, hogy én valóban Isten beszédeit szólok”.

Válaszában Jézus végül csak az utóbbira tér ki: „Higgyétek el, hogy én valóban Isten küldötte vagyok!” A sokaság nem tud szakítani azzal az alig titkolt kívánsággal, hogy Jézus mindennap lakassa jól őket. Erre utal az ősök Mannájának emlegetése, és ez a – kérdésbe burkolt – felszólítás: Mutass nekünk hasonló jelet!

Jézus erre kísérletet tesz annak megértetésére, hogy vannak fontosabb dolgok is, mint a kenyér. Most nem idézi az Írást, mint a kísértőnek

a pusztában („Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik”), hanem – önmagára célozva – beszél Isten Mennyei kenyeréről. Ezt általában az Eucharisziára való utalásként szokás értelmezni, de Jézustól nem tűnik idegennek az sem, ha Isten igével azonosítjuk a Mennyei kenyeret.

Bocsásd meg, Istenem, ha imádságom olykor szinte csak üres ájtatoskodás, vagy kérések pusztá felsorolása! Hiszem, hogy életem minden fontos kérdését meg lehet és kell vitatnom Veled, mert az érvényes válaszok Nálad vannak. Amen.

Augusztus 12. – Évközi 19. vasárnap – Jn 6,41-51 – Vonzódni a szerető Atyához!

A mai igeversék közül a 44.-et emelném ki: „Senki sem jöhet én-hozzám, ha nem vonzza őt az Atya, aki elküldött engem.” Ennek a mondatnak egy – elvileg – lehetséges értelmezése erősen problematikus számomra. A Jézus által meghirdetett istenképpel ugyanis nem tartom összeegyeztethetőnek azt, hogy az Atya egyesekre vonzást gyakorol, míg másokra nem. (Arról nem is beszélve, hogy ebben az esetben az ember személyes felelőssége is vitatható...) Sokkal inkább hajlok arra jelentésre, hogy egyesek *von-zódnak* az Atyához, mások viszont nem.

De ha ezt az értelmezést a Jézus által meghirdetett istenkép miatt részesítem előnyben, akkor felmerül

a kérdés: Hogyan lehetséges, hogy bizonyos emberek számára nem vonzó az őket (és mindenkit!) szerető Atya? Erre aligha van más magyarázat, mint az, hogy a másokat megvető ember számára inkább taszító, mint vonzó az olyan Isten, aki szereti azokat, akiket ő megvet. Ezzel összhangban van a farizeus és a vámos imájáról szóló jézusi tanítás. Ez a farizeus derék, vallásos ember. Fel is sorolja, hogy mennyi mindent megtesz Isten kedvéért. A fő baj valószínűleg az vele, hogy megveti a bűnösöket, mint a templomba szintén betérő, ott hátul megálló, mellét verve imádkozó vámost. A farizeusoknak ez a „prototípusa” zsigerből utasította el Jézust, aki együtt evett a vámosokkal és bűnös-

sökkel, és nem átalott olyan Istent hirdetni, aki őket is hazavárja...

Istenem, mindenkor hálát adok Neked, hogy megadtad nekem a bizonyosságot: Szeretsz engem! Könyörgök Hozzád, hogy taníts meg engem a Te szeretetedre! Ne engedj, hogy bármikor is az ellen-szenveim irányításának, inkább segíts engem, hogy tudatosan küzdjek azok ellen, tudva, hogy Te képes vagy bennem rokonszenvvé változtatni őket! Segíts engem abban is, kérek, hogy ne álljak meg a pusztá rokonszenvnél, ne hivatkozzak szűkülő lehetőségeimre, hanem nyújtsak segítő kezet mindazoknak, akiknek pont az én kinyújtott kezemre van szükségük! Amen.

Augusztus 20. – Szent István király ünnepe – Mt 7,24-29 – A jótettek sziklaalapja

A fenti igezakasz egy példázatot tartalmaz, amelyet olyan izgalmasnak találtam, hogy ezt választottam a tegnapi vasárnap evangéliuma helyett.

Maga a kép viszonylag egyszerű; a homokra épült házat elsodorja az ár, a sziklára épült pedig ellenáll a viharoknak. Jézus az előbbi ház építőjét azokhoz hasonlítja, akik csak hallgatják beszédét, utóbbi ház építőjét pedig azokhoz, akik tettekre

is váltják. A szűkebb tanítványi kör ezúttal nem teszi meg nekünk azt a szívességet, hogy kikérdeznék Jézust a részletek felől, pedig van itt értelmezni való bőven. Most, amikor megkísérlem, hogy valamilyen lehetséges megfejtést találjak, nem gondolom azt, hogy a végére járok, hiszen többretegű, jelentésgazdag képpel állunk szemben, másrészt nem biztos, hogy másnak is azt mondja, amit nekem. (Ezt hangsú-

lyozandó, önmagamra vonatkozta-tom az értelmezési kísérletet.)

Próbáltam mindenre rákérdezni; mi a ház, mi a homok, mi a szikla és mi a vihar vagy az áradás. A ház talán az életem, és a homok, illetve a szikla azt jelképezi, hogy milyen mértékben épül Istenre az életem. Ha homokra épül, akkor vasárnapi keresztény vagyok, azaz egy héten egyszer meghallgatom a templomban, hogy mit tanított Jézus, majd

hazatérve folytatom tovább az – alapjában véve – én-központú életemet. Ha sziklára épül a házam, akkor igyekszem „aprópénzre váltani” azt, amit Jézustól hallottam; keresem az adás, a szolgálat és a békeségteremtés lehetőségeit. Közben Isten-kapcsolatom mélyül, és fontos tapasztalatokra tesztek szert az Isten Országáa dolgaiban.

Jézus ezt várja tőlem, hiszen az életét adta azért, hogy épüljön az Isten Országáa. Ezt várja, mégsem fenyegetőzik azzal, hogy majd megkapom a magamét, ha csak

hallgató vagyok. Egyértelműen értésemre adja ugyanakkor, hogy veszélyben vagyok, ha nem teszem meg, amit kell. A megpróbáltatások – amelyek között bizony súlyos is akad – ugyanis az élet elkerülhetetlen velejárói, és ha csak felszínes a kapcsolat Istennel, akkor ez a kapcsolat könnyen felőlődik a megpróbáltatások viharában. Lehet, hogy csak arra leszek képes, hogy panaszosan felkiáltssak: „Miért engedi ezt az Isten?”, majd elfordulok Tőle. Ha azonban sziklára épült a házam, akkor jó esélyem van arra,

hogy a megpróbáltatások arra készítetnek; még szorosabban kapaszkodjak Istenbe, Tőle várva azt a békét, amelyet majd – még ebben a helyzetben is – tovább sugározhatok.

Istenem, bocsáss meg, hogy sokszor még hallgatónak sem vagyok elég jó, nehogy cselekvőnek! Ne engedd, hogy kibúvókat keressek a magam számára, amikor mozdulnom kéne! Segíts, hogy a megpróbáltatások ne szakítsanak el Tőled! Amen.

Augusztus 26. – Évközi 21. vasárnap – Jn 6,60-69 – Élet Jézus mellett

Igeszakaszunkból a 67-68. verset emelném ki: „Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: 'Vajon ti is el akartok menni?' Simon Péter így felelt: 'Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.'” Az utóbbi mondatban az „örök élet” kifejezést szívesen kicserélném az „Élet” szóval, és nem gondolom azt, hogy ezzel meghamisítom az eredeti (görög) szöveget.

Jézusban – többek között – az a lenyűgöző, hogy az életet a maga teljességében ragadja meg (erre utalok a nagy kezdőbetűvel). Taní-

tásában központi helyet foglal el az Isten Országáa, és ha ezen munkálkodunk, akkor ízelítőt kapunk az örök életből. Mintha az lenne az álma az emberről, hogy a földi élet szerves folytatása lesz az örök élet. Olyasforma viszonyban lehet ez a kettő, ahogyan a főparancsban szerves egész az Isten iránti szeretet és a felebarát iránti szeretet. Péter figyelmét nem kerülhette el, hogy amikor Jézus az Isten Országáról beszélt, soha nem (pláne nem kizárólag) a mennyországról tanított, hanem arról, hogy ezt a kincset már

itt megtalálhatjuk, és ha vigyázunk rá (azaz tanítása szerint élünk), akkor nem veszítjük el.

Istenem, bárcsak én se akarnék sose elmenni mellőled! Ne engedd, hogy kényelemszeretetem, kisebb-nagyobb nyavalyáim elsodorjanak Tőled! Köszönöm, hogy meg akarod osztani velünk a Te Országodat! Segíts, hogy vigyázzak erre a – legnagyobb – kincsre! Adj erőt, hogy naponta hozzátehessem a magam – mégoly parányi – részét! Amen.

Szeptember 2. – Évközi 22. vasárnap – Mk 7,1-8.14-15.21-23 – „Hallgassatok rám mindnyájan!”

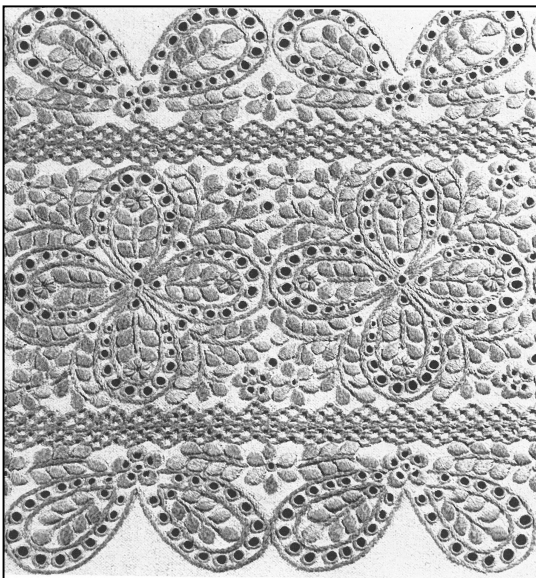
Örök kérdés, hogy mit kell megtartani az ősök hagyományából, és mit lehet alkalmas új gyakorlattal helyettesíteni, esetleg a régit továbbfejleszteni. Ezen tépelődik mindig Tevje is a Hegedűs a háztetőn-ben. Azt hiszem, ebben is az lehet a lényeg, hogy a régi gyakorlatok szellemét, lelkiségét általában szerencsésebb megtartani, de mindenképpen megérteni, és addig nem szabad lecserélni őket. Nem szeret-

nénk ugyanis a fürdővízzel a gyereket is kiönteni. Itt van a tanulságos példa az evangéliumban. A kézműsást mint higiéniai elvárás nem szabad elhagyni. A piacról hozott élelmiszerek vízzel meghintését bölcsebb, ha mi nem így alkalmazzuk, hanem azokat is alaposan megmossuk. Sajnos emberi gyarlóságból alakulhatott át a bő vízzel megmosás meghintéssé. Rögtön felmerül a kérdés, hogy én milyen jó gyakorlatokat alakítok át lustaságból értéktelenné? Például elhadarom az asztali áldást átgondolt hálaadás helyett? Sorolhatnám még a példákat. Talán te is tudsz hozzátenni párat...

Ez mind szép és jó, de helyén kell tudnunk kezelni a dolgainkat. Hasznos nekem, ha betartok alapvető egészségügyi, higiéniai előírásokat, és más szokásokat, de az életemet jól alakítani csak akkor tudom, ha ezeknél ezerszer fontosabb számomra a szeretet cselekedetei, főleg amiket nekem kell megtennem, meg

azok a szeretetlenségek, amiket mindenképpen el kell kerülnöm. És ebben még csak azt sem mondhatom, hogy ezek rossz szokásaim, mert nem ménségek kellenek, hanem jócselekedetek, elkerült rossz szokások. Isten országának megvalósítása – a saját életemben – csak rajtam múlik. Ha ezt az életet el tudom kezdeni, akkor az folytatódhat az örökkévalóságban is, de ha csak az önzésemet élem meg, akkor abban is maradok örökre – boldogság helyett.

A szív tisztasága a legfontosabb, mert hiába tudom, értem én „a tutit”, ha érzelmileg nem azonosulok a jósággal, az önzetlen szeretettel, akkor a mindennapjaimat sok hiba, és végül félrecsúszott élet fogja jellemezni. De ha arra törekszem, hogy mindig a lelkiismeretem szerint cselekedjek, és a lelkiismeretemet rendszeresen karbantartom – imával, engem tanítani tudó olvasmányokkal, őszinte beszélgetésekkel, (olyan emberekkel, akiknek szívesen megfogadom a szavát) vagy akár egy jó zenével, akkor boldogan telhet az életem, könynyebben megoldom vagy elfogadom életem nehézségeit, tehát haladhatok a jézusi úton...

Szeptember 9. – Évközi 23. vasárnap – Mk 7,31-37 – „Megnyílnak majd a süketek fülei...”

Jézus egyik csodálatos gyógyítási szakaszban: meggyógyít egy süketnémát. Azt szoktuk mondani, hogy Jézus földi életének a célja elsősorban a tanítás volt – az, hogy megmutassa, hogyan élhet az ember az Atyával harmóniában, hogy lássuk, milyen az Atya által megálmodott ember, gyógyításai pedig küldetésének az igazolását szolgálták.

Itt, a Mk 7,31-37-ben azonban nem ez látszik. A küldetés igazolása helyett sokkal inkább a végtelen szeretet, a határtalan empátia, az egyén messzemenő tiszteletben tartása érhető tetten. Nem a tömeg előtt, mindenki szeme láttára történik a gyógyítás. „Félrevitte őt, külön a tömegtől”: Jézus intim környezetet biztosított neki, majd a gyógyítás után „megparancsolta

nekik, hogy ezt senkinek se mondják el”.

Ezen a történeten számomra Jézusnak az Atyától átvett rendkívüli szeretete sugárzik át. Nem erőszakolja rá magát senkire, pláne nem akar senkiből vásári mutatványt csinálni, vagy önmagának helyzeti előnyt kovácsolni. Az egyént tiszteletben tartva azt adja, amire ott, az adott helyzetben az illetőnek szüksége van, és teszi ezt mérhetetlen empátiával, intimitással, szeretettel.

A magam számára két kérdést/tanulást látok a történetben.

Egyrészt mi az az életemben, a környezetemben, amit nem akarok meghallani? Mi az, amiről nem akarok beszélni? Hol érhető tetten saját benuhátságom a hallás és a beszéd terén? Tudom-e ezeket a területeket Isten elé vinni, segítséget

kérni Tőle? Meg tudom-e szülni magamban a vágyat arra, hogy ezekből a megkötöttségekből szabadulást nyerjek?

Másrészt melyek azok a területek, ahol Jézushoz hasonlóan én is oldani tudom mások görcseit az életben? Miben tudok gyógyítóan együttműködni nehéz helyzetű társaimmal? Meg tudom-e látni a szükségét, a segélykérést, a kommunikációs nehézségek mögötti elszigetelődésből szabadulni vágyást? Tudok-e a szükségét látva Jézushoz hasonlóan az Atyához fordulni, és Tőle erőt/áldást kérni a segítséghez?

Hiszem, hogy a szeretettel odafordulás csodákat tesz. Hiszem, hogy Isten meghívott bennünket – a tanításra is, és egymás sebeinek szeretetteljes gyógyítására is.

Szeptember 16. – Évközi 24. vasárnap – Mk 8,27-35 – „...tagadja meg magát!”

Miért akarja Jézus, hogy Péter és a többi tanítvány – akik felismerik benne a Messiást, vagyis a Felkentet – ne mondja el ezt a felismerést senkinek? A Szentírást sokszor olyan megszokással olvassuk, hogy fel sem merül bennünk ez a kérdés. Bulányi György, Gyurka bácsi „Keresseitek az Isten Országát” c. művének 112. numerusában részletesen kifejti ennek az igen izgalmas kérdésnek a magyarázatát.

Az utolsó előtti versben Jézus azt mondja, hogy aki követni akarja őt, az *tagadja meg magát*. De ki is ez a „magam”, akit meg kell tagadnom? Mivel Jézus nem ad választ erre a kérdésre, ezért az idők folyamán nagyon sok válasz született. Egyes újabb válaszok szerint az „egőnk” kell megtagadni. Vagy le kell állítanunk a bennünk levő

„narratív ént”, amely mindig megmagyarázza a dolgokat, és helyette a jelen pillanatot, a „*tapasztaló ént*” kell megerősítenünk.

A korábbi válaszkísérletek szerint a *bűnös énünket* kell megtagadnunk. Vagy éppen a *vágyainkat*. Ezt az – úgy gondolom, nagyon népszerű – elképzelést megerősíteni látszik Jézus szava az utolsó versben, amely szerint *az Evangéliumért el kell veszíteni az életünket*. Sokan tehát azt gondolták, hogy önfeláldozó életet kell élnünk, lemondani a vágyainkról, és akkor az Evangélium terjedése nyomán egyszer talán eljön egy jobb világ, ahol erre a lemondásra nem lesz szükség. Vagyis megvalósul az Isten Országga.

Csak hogy Jézus nem arra a négy könyvre gondolt, amelyet az evan-

gelisták majd leírnak néhány évtizeddel halála után. És nem is annak a vallásnak a terjedésére, amely majd ezeken az írásokon fog alapulni. Sokkal inkább az evangélium szó eredeti jelentésére, a „jó hírre” gondolt. Arra a jó hírre, hogy az Isten Országára semennyit sem kell várni, mert már itt van. És ennek az öröme nem egy olyan távoli jövőben fog bekövetkezni, hanem itt és most.

Ha Jézus szavait komolyan veszem, akkor rájövök, hogy a jó hírnek a legnagyobb akadálya a bennem levő keserűség, megbántottság és félelem. És az én keresztem az, hogy ezekkel szembenézzek. Különben menthetetlenül elszalasztom azt a lehetőséget, amely számomra adatott.

Szeptember 23. – Évközi 25. vasárnap – Mk 9,30-37 – Tanúságtétel Isten szeretetéről

Ajánlott irodalom ezen folyóirat (ÉV) főszerkesztőjének (GA) piros-fehér-zöld színű borítóba kötött sorozatából a mai evangéliumi szakaszhoz olvasható lábjegyzetek, magyarázatok.

Road show, csapatépítő kalandtúra, vidéki bejátszóbulik a fővárosi koncert előtt, drámapedagógia, drámajáték, intenzív hétvége, csoportmunka, brain storming... Ugye ismerős kifejezések és pszichológiai fogások napjainkból?

Kialakult csapatával Jézus két-ezer évvel ezelőtt már gyakorolta mindezeket, ma egy „vidéki turné-

ról” olvashatunk. Kimondott közös cél volt a zsidó vallás megújítása.

Valószínűleg voltunk nyári lelkigyakorlaton, talán táborban is, folytatjuk a rendszeres (?) kisközösségi életet, a csoportmunkát, ami annak a közös célnak a munkálását szolgálja, amelyet a kialakult terminológia szerint Isten Országga építésének mondunk, és reményeink szerint azt is jelenti.

Ezért olvassuk éppen ezt a folyóiratot, abban éppen ezt az írást, üljük meg a vasárnapot, gondolkodunk a mai evangélium üzenetén, mert úgy véljük, hogy abból szemé-

lyesen nekünk szólhat valami. Próbálunk állást foglalni, valamint konkrétan cselekedni is. Mindent igyekszünk alaposan körüljárni, nehogy a közömbösség vétkébe essünk, de kihasznált, rászédett balekok sem szeretnénk lenni. Miről is beszél kétezer év távlatából – mindenféle áttételekkel – ma éppen számomra – Jézus? Mi Isten elgondolása rólam?

Miközben végigfutnak az agyamban ezek a gondolatok, máris szembeszülök a teremtettségemmel, hiszen a gondolataim is ezért születhetnek! Miképpen vagyok is része

ennek a valóságnak? Mi a szellemi tevékenység? Csak számunkra kell hozzá az agy (amíg tart a földi létünk)? Azután? Na meg előtte? Az agyam akadályoz, vagy egyelőre nincs is más lehetőség, mint azon keresztül próbálkozni? Hogy jön mindehhez a lélek (Lélek)???

„Aki ezek közül egyet befogad, engem fogad be.” Sőt egyenesen az Atyát! Tényleg segítségre szoruló emberáradatról van szó, vagy manipulált szörnyűség az egész migránskérdés? Az jól látható, hogy a média teljes tárházával céloz meg mindenkit, akit csak elér, álljanak bármelyik oldalán is a megszólítottak.

Jézus találkozott ezzel? Hogyan viszonyult hozzá? A mai világ természetesen összehasonlíthatatlan az akkorival, de az erkölcsi normák ugyanazok! Az azért látható, hogy Jézus nem a segítségben öröklődött fel. Egyetlen célja volt, a zsidó vallás megújítása oly módon, hogy tanúságot tesz Isten szeretetéről. Semmi másban nem „utazott”, csak ebben.

De ő is felhasználta a rendelkezésére álló – akkori tömegkommunikációs – lehetőségeket. Zsinagóga, tekercesek, felolvasás, magyarázat, mesterektől tanulás, hegyoldal, csónakból (vízen messzebb száll a hang!), hirdetés, mások befolyásolása (tanítványi körök). Követői ugyanazt tették, ezért rögzültek a tanítások. Amik maradtak, azokból kell mindig értelmezni az eredeti Üzenetet.

Lassan rájönnek a hozzáértők, hogy az csak néhány mondat, amit ráadásul még torzítnak is a köréje „költött” történetek, a mesészerű keleti elbeszélés mód. Mi pedig gyakran elveszünk az ezek felett képződő értelmezési vitákban. Vigyázat, mert a teológiában bele lehet csúszni a vetélkedő vitákba, ami végül is hiú okos emberek huzakodása lesz, hogy ki a nagyobb tudós (ld. a tanítványok útközbeni vitáját). Jézus aztán megtartja az eligazítást. Tulajdonképpen nem mindegy, hogy hol, mikor, milyen körülmé-

nyek között tanított Jézus? A lényeges az, hogy mit mondott Istenről, persze azt is a maga tudása szerint. Nem kellene most belevesznünk az Emberfia-Istenfia-Szentháromság értelmezésbe...

Nagyon kell ügyelnünk arra, hogy mit hallunk meg a hihetetlenül ránk zúduló információáradatból. Mi az, amit komolyan veszünk, mi az, amit meg sem hallunk, mire áldozzuk legnagyobb kincsünket, az időt? Egyáltalán, mi a mi társadalmi, magyarságbeli, egyházbeli... felelősségünk, kötelezettségünk? Tekintettel kell lennünk arra, hogy a segítség következtében ne kerüljünk önfeladási helyzetbe, felelősséggel tartozunk a ránbízottakért is.

Jézusra is próbáltak ráerőltetni szerepeket, de mindvégig megmaradt a saját önzonosságánál. A mai tanítás szerint kiállt az akkor szinte kisállatként kezelt kisgyerekek mellett. Felvázolta azt is, hogy milyen sors vár arra, aki ilyen ügyeket vállal fel.

Szeptember 30. – Évközi 30. vasárnap – Mk 9,38-43.45.47-48 – Jó tanácsok

„Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltítottuk, mert nem követett minket.”

A tanítványok körében megjelenik az irigység, hiszen úgy gondolhatták: mivel Jézus őket választotta ki, ők a „hivatásosok”, ők kapták a küldetést, hogy Jézussal egyetemben csodákat műveljenek. Erre egy kívülálló is ördögöt űz. Vajon a hatalmukat féltik? Jogosan háborodtak fel? Irigység, féltékenység, viták...

A tanítványok után is sorra jelennek meg ezek a tulajdonságok a történelem folyamán az Egyházban, és

gátolják az egység erősödését. Jézus válaszában azonban megfigyelhető az ökumenizmus. Nem ismerhette az ördögűzöt. Feltehetőleg utazó ember volt, akire itt-ott ragadtak fél szavak, így halhatott a „Jézus nevében imádkozásról” is. Jézus elfogadó vele szemben, hiszen nem az számít, ki követi őt, hanem hogy hittel cselekszik-e, és megláthatott benne valamit, hiszen a nevében gyógyított. Így Jézus elfogadta az illetőt, bár nem tartozott szorosan közéjük. „Aki a nevemben csodát tesz, nem fog egykönnyen szidalmazni.” Nem tanítványa, de a nem szidalmazást is tekinthetjük egyfajta félsikernek a tanítványsághoz vezető úton.

„Aki csak egyet is bűnre csábít a hívő kicsinyek közül, annak jobb volna, ha malomkövet kötnének a nyakára, és a tengerbe dobnák.”

Az ige második részének kiemelését nézhetjük úgy is, mint Jézus (és Márk) jó tanácsát a lelkipásztoroknak és közösségeknek. (Márk evangélista is közösségvezető volt.) Jó tanács és ajánlás, hogy a keresztnyelveknek – nekünk –

példamutatással kell élniük a világ felé, nem megbotránkoztatással, hanem jótettekkel kell megmutatnunk, terjesztenünk és továbbadnunk Isten országának örömhírét, hogy Jézus ma is él.

Jézus arra utal, hogy a vágyaink, cselekedeteink nem mindig az Atyát szolgálják, egy-egy kimondott gondolat, cselekedet elszakíthat tőle minket. Ezzel szemben a mai kor arra sarkall minket, hogy éljünk a vágyainknak, sőt azt sugallja, hogy elfojtásuk egészségtelen lehet számunkra. Ha a bűnt bibliai szemszögből nézzük, tekinthetjük úgy is, mint „eltérést a használati utasítástól”. Vajon mi történik, ha egy műszaki cikket nem rendeltetésének megfelelően használunk? Elromlik, és vagy szervizbe visszük, vagy kidobjuk.

Jézus szerint a bűn nem kívülről fakad, hanem belülről. Megbotránkozhatunk szavain, de ezek csak jelképek. Jézus arra sarkall minket, hogy ne csak és kizárólag önmagunknak éljünk, hanem adjuk át magunkat az Atyának, helyezzük gondjainkat, kéréseinket eléje, és bizzunk benne. Tegyük fel magunknak a kérdést: Ma mire hív engem Jézus? Ha válasza lelünk, ismételjük meg naponta, és garantáltan nem fogjuk elveszíteni a lábunkat, szemünket, kezünket.

